

stillet et subsidiairt Forslag, hvorefter der ikke længer er Tale om at give Kirken et saadant Fond. Det forekommer mig da, at man her selv til Overslødighed er kommen til at afgive et nyt Vidnesbyrd om en saa vakkende og ubestemt Opfattelse, som er gaaet igjennem hele dette Spørgsmaals Behandlingsmaade, at man ei kan oversee Betydningen af, hvad den ærede Minister fremhævede, at nemlig denne Sag ogsaa skal behandles i det andet Thing; thi vi kunne — selv hvis Tvivlen i det Væsentlige skulde have viist sig klar og overvundet i dette Thing — ingenlunde vide, hvorvidt den maaskee beholdt endnu langt større Betydning i det andet. Det forekommer mig da ikke rigtigt at sammenblande en Lønningslov som denne med Afgjørelsen af et Princip, der har været og er omtvistet og bestridt af store Autoriteter, og jeg kunde næsten tænke mig, at endog den ærede Rigsdagsmand for Helbet Amts 2den Valgfreds (Tscherning) et Dieblisk selv har maattet faa dette, da han i det Foredrag, som han holdt ved denne Sags anden Behandling, dog kom til at httre et Par Ord som disse: „Jeg skal ende med at erkjende, at det maaskee kan være nyttigt tilsidst ikke at beholde denne Paragraph i Loven“, — han var altsaa netop dengang i Overensstemmelse med, hvad der i denne Nat blev httret af den ærede Cultusminister. Ligesom jeg selv for mit Vedkommende ikke saa let skulde tiltvøe mig den fornødne Evne til i den næste Time at løse alle de Spørgsmaal, der staae i Forbindelse med denne Sag, saaledes kan jeg ogsaa godt forstaae, at en Minister, der factist skal paatage sig Ansvar, der ikke blot skal udtale almindelig Sympathi for en vis Grundsetning, men som ogsaa skal sætte den i Værk, har god Grund til at betænke sig, forinden han bestemmer sig til factist at hve sig for en saadan Opstilling af en Grundsetning som den her af Udvalget foreslaaede.

Tale: Idet jeg takker den høitærede Minister, fordi han saa nøie har udviklet de Forretninger, som disse Secretairer havde, skal jeg kun gjøre opmærksom paa, at naar den høitærede Minister ophvste, at min Fremstilling ikke var ganske correct, var det, fordi jeg kun

vilde nævne den allervigtigste Deel af deres Forretninger og forbigaae alle de andre. Forøvrigt skal jeg tilføie, at jeg havde havt til Hensigt ved Slutningen af Forhandlingerne at fremsætte et Spørgsmaal, som jeg nu kun kortelig skal antyde. Det er, at naar det oftere er blevet omtalt og fremhævet, at Rigsdagen ikke har været rundelig i sine Lønninger mod Embedsmændene, vilde det dog være mig kjær, om en af vore Statistkere, f. Ex. den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 8de Valgfreds (Rimestad), vilde overtage det Arbejde, hvad han vist med Lethed kan, at opløse, hvorledes Forholdet er mellem den danske Embedsstands Lønning før 1848, og hvorledes den er bleven i Løbet af de 12 Aar, hvori den constitutive Virksomhed har udstrakt sig; det vilde sikkert give et ganske overordentligt Resultat. Dertil maa jeg endnu føie den Slutningsbemærkning, at naar man gif over fra en absolut Regjering, hvor et stort Regjeringsmaskineri var nødvendigt, til den nuværende Forsatning, hvor man sætter Folkets Kræfter i Bevægelse, skulde man have troet, at Embedernes Antal i høi Grad kunde indskrænktes. Jeg vil derfor ligeledes henstille til en af de ærede Statistkere at undersøge, hvor stort Antallet af Embedsmændene var før 1848, og hvad det er blevet til i Løbet af disse 12 Aar, og saa anstille en Sammenligning. Naar Resultatet heraf forelaa, ønskede jeg nok at see Den, der vilde gjentage den saa ofte her reiste Bestyldning, at Rigsdagen ikke har været rundelig i at give Lønninger til Embedsmændene.

Oppermann: Jeg ønskede gjerne en bestemt Erklæring af den høitærede Justitsminister, om jeg da har taget feil i den Tro, hvori jeg hidtil har levet, at Beløbet af Sportlerne, som erlægges ved den enkelte Leilighed efter Sporteltaxt, ikke er fassat, ikke efter Omfanget af det Arbejde, som Embedsmændene har ved denne Leilighed, men derimod af Hensyn til den Gjenstands Værdi, som derved erhverves, eller som det Hele dreier sig om. Jeg har maaskee taget feil. Forøvrigt maa jeg endnu til mine tidligere Bemærkninger føie den, at jeg og vistnok flere end jeg her i Thinget meget beklage vore Ministres Holdning lige-